

Teza: konieczność uchYLENIA orzeczenia

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w wydanym orzeczeniu zawarł rozstrzygnięcie dotyczące przewinienia dyscyplinarnego określonego w pkt 1 wniosku o ukaranie, pomijając milczeniem zarzucane przewinienia dyscyplinarne określone w pkt 2 i 3 wniosku o ukaranie, co uzasadniało uchYLENIE orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt WO-54/19

ORZECZENIE

z dnia 25 czerwca 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w następującym składzie:

Przewodniczący: SWSD Robert Staszewski

Sędziowie: SWSD Elżbieta Gajda - Krynicka /sprawozdawca/, SWSD Julian Cybulski

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2019 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego T. A.

obwinionego o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust.1, 2, 3 oraz art. 29 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku w zakresie czynu określonego w pkt 1 i 2 orzeczenia a odnośnie czynu określonego w pkt 3 dotyczącego nieobecności na rozprawie wyznaczonej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w dniu 9 września 2015r zastosowanie mają przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego obowiązującego po 1 lipca 2015r. z powodu odwołania obwinionego radcy prawnego T. A. oraz skarżącej D. Ś. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku z dnia 27 listopada 2018 r. Sygn. akt OSD 12/2017.

orzeka:

1.

uchyla orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku z dnia 27 listopada 2018 r. Sygn. akt OSD 12/2017 i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi,;

2.

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1200.00 zł. (słownie złotych : jeden tysiąc dwieście) pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 r. na rozprawie wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku o ukaranie radcy pozwanego T. A. o to, że wykonując zawód radcy prawnego swoim działaniem dopuścił się naruszenia zasad wykonywania zawodu radcy prawnego poprzez czyny sprzeczne z zasadami etyki, dopuścił się naruszenia zasad obowiązujących radców prawnych dotyczących rzetelności oraz uczciwości przy wykonywaniu

czynności zawodowych a mianowicie będąc pełnomocnikiem skarżącej D. Ś. (pełnomocnictwo z dnia 25 maja 2015r) oraz K. Ś. (Pełnomocnictwo z dnia 25 maja 2015) dotyczącej skargi na bezczynność Wójta Gminy Kalinowo o Sygn. akt II SAB/O/37/2015 odbytej przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Olsztynie,

1.

nie sporządził umowy zlecenia obsługi prawnej w maju 2015r dotyczącej przygotowania i złożenia skargi na bezczynność organu samorządu terytorialnego - Wójta Gminy Kalinowo.

2.

nie wydał ani faktury VAT, ani paragonu fiskalnego tytułem pobrania od męża skarżącej E. Ś. przez radcę prawnego T. A. kwoty wręczonej w maju 2015r tytułem wynagrodzenia za prowadzenie sprawy sądowej i wpisu sądowego oraz opłaty skarbowej,

3.

nieobecność na rozprawie wyznaczonej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w dniu 9 września 2015r.,

to jest o czyn określony w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych (Dz.U. z 2018r., poz.2115 z późn. zm) w związku art. 28 ust. 1,2,3 oraz art. 29 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r w zakresie czynu określonego w powyższych punktach 1 i 2 wniosku, a odnośnie czynu określonego w pkt.3 dotyczącego nieobecności na rozprawie wyznaczonej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w dniu 9 września 2015r. zastosowanie mają przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego obowiązujące po 1 lipca 2015r uznał:

radcę prawnego T. A. winnym popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu i za czyn ten wymierzył mu na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1992r o radcach prawnych karę upomnienia oraz obciążył kosztami postępowania w kwocie 1.000, zł.

Od wydanego orzeczenia odwołanie złożyli:

- Obwiniony w zakresie uznania go winnym zarzucanego czynu wymienionego w pkt 1 orzeczenia oraz w zakresie obciążania go kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.000,-zł i wniósł o zmianę skarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie go od w/w czynu i nie obciążanie kosztami postępowania, oraz
- skarżąca D. Ś. w zakresie uznania m.in. winnym Obwinionego czynów zarzucanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego.

Obwiniony zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1.obrazę przepisów prawa materialnego i procesowego tj:

- art. 64 ust.1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.28 ust. 1, 2 i 3 oraz art.29 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 01.07.2015 poprzez zastosowanie ich w sprawie i opacie na niej orzeczenia w zakresie uznania winy i skazania, mimo iż przepisy te nie mają zastosowania w przedmiotowej sprawie, bowiem nie udowodniono mu zawinonego ich naruszenia, a także nie obejmują norm, których naruszenie obejmuje zarzut w treści sformowanej we wniosku o ukaranie,

- art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.6, art. 7 ust 3 oraz art. 20 i art. 21 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 01.07.2015 poprzez zastosowanie ich w sprawie i oparcie na niej orzeczenia w zakresie uznania winy i skazania, mimo iż przepisy te nie mają zastosowania w przedmiotowej sprawie, bowiem nie udowodniono mi zawinonego ich naruszenia, a także nie obejmują norm, których naruszenie obejmuje zarzut w treści sformowanej we wniosku o ukaranie,

- art. 7 kpk poprzez błędy w ustaleniu stanu faktycznego i pominięcie okoliczności, iż umowa zlecenia została sporządzona i nie ponosi winy w niepodpisaniu dokumentów tejże umowy,
- art. 148 § 1 i ust. 2 i 3 kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach w sposób nie odpowiadający przebiegowi czynności przeprowadzonych na rozprawie¹ ustawy o radcach prawnych poprzez sporządzenie protokołu rozprawy z dnia 23.10.2018r.,
- art. 170 kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych polegające na oddaleniu wniosków dowodowych Obwinionego złożonych w piśmie z dnia 30.10.2018r oraz wniosku dowodowego o przesłuchanie konfrontacyjne świadków złożone na rozprawie dnia 23.10.2018r./
- art. 6 kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w związku z art. 42 Konstytucji RP polegające na ograniczeniu mojego prawa do brony poprzez nie zapewnienie udziału K. Ś. w sprawie poprzez pomijanie jej w zawiadomieniach o terminach na etapie po wniesieniu wniosku o ukaranie oraz niedoręczenie protokołu rozprawy dnia 23.10. 2018r mimo wniosku złożonego w określonym przez Sąd I instancji 7 dniowym terminie
- art. 410 kpk w związku z art. 4 kpk w zw. art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez oparcie ustaleń faktycznych na dowodach nie ujawnionych na rozprawie głównej oraz pominięcie w zakresie tych ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności i dowodów, które przemawiały na jego korzyść;
- art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych poprzez obciążanie mnie pełną kwotą kosztów postępowania mimo niewinnienia mnie w z 2 1 3 zarzucanych zarzutów.

W uzasadnieniu odwołania Obwiniony podniósł, że żaden z powołanych w zaskarżonym orzeczeniu przepisów nie stanowi normy, której naruszenie stało się powodem skazania sformułowanego jako zarzut nr 1 „niesporządzenia umowy zlecenia”.

Uzasadnił niepodpisanie umowy zlecenia z przyczyn leżących po stronie skarżących oraz ,że skarżące nie miały zastrzeżeń do świadczonej pomocy prawne aż do momentu kiedy odmówił zaangażowania się w prywatny konflikt skarżących z wójtem Gminy Kalinowo.

Obwiniony podniósł powtórnie, że materiał został zgromadzony obszerny, a sąd I instancji nie odniósł się do dowodów wydając orzeczenie. Uzasadniając zarzuty jednoznacznie wypowiedział się, że został uniewinniony od zarzutów postawionych przez Rzecznika w pkt 2 i 3 we wniosku o ukaranie.

Skarżąca w odwołaniu wniosła o;

1.

uchylenie zapisu w uzasadnieniu orzeczenia dotyczącego oddalenia pozostałych wniosków,

2.

rozpoznanie zawartego w orzeczeniu sygn.. akt OSD 12/2017 punktu 2 i 3 oraz zawartych w uzasadnieniu orzeczenia przedmiotu skargi nienależyte świadczenie pomocy na rzecz skarżących, które jest wymienione w pięciu punktach,

3.

zasądzenie od T. A. zwrotu kosztów postępowania przed wyższym Sądem Dyscyplinarnym na rzecz D. Ś.,

4.

uznanie winnym T. A. za wystawienie faktur 31 marca 2016r., którymi żądał ponownej drugiej zapłaty za tę samą usługę,

5.

uznanie winnym za bezpodstawne bez zgody pokrzywdzonych wystąpienie do wójta żądaniem przekazania jemu zasądzonych przez Sąd należności na rzecz pokrzywdzonych od wójta,

6.

uznanie winnym za wprowadzenie w błąd sąd powszechny,

7.

uznanie winnym wywołania bezpodstawnych spraw cywilnych i postępowań egzekucyjnych komorniczych,

8.

zobowiązanie T. A. o zwrócenia kosztów pokrzywdzonym, które spowodował przez postępowanie sądowe cywilne i komornicze,

9.

zobowiązanie T. A. do przeprowadzenia postępowań w celu wyeliminowania z obiegu wyroków sądowych, które wywołał oraz postępowań komorniczych w stosunku do pokrzywdzonych,

10.

zobowiązanie T. A. do wypłacenia odszkodowania na rzecz D. Ś. w wysokości dziesięciu tysięcy złotych (10.000,-zł.).

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podniosła jeszcze raz, że obwiniony otrzymawszy już raz wynagrodzenie za sporządzenie skargi, usiłował jeszcze raz je otrzymać. Podniosła, że wystąpił z żądaniem do wójta o przekazanie zasądzonych na rzecz skarżących kwot mimo, że nie był do tego upoważniony a dodatkowo do prowadzenia sprawy o złożenie kwot do depozytu udzielił pełnomocnictwa adwokatowi przez co naraził skarżące na szkodę.

Rozpatrując odwołania Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołania zasługują na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w nich zarzuty są trafne i podlegają rozpatrzeniu przez Sąd Dyscyplinarny.

W związku z wniesionym odwołaniem przez skarżącą i obwinionego Wyższy Sąd Dyscyplinarny jako sąd odwoławczy dokonuje kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia. Kontrolą odwoławczą nie zostaje objęte wyłącznie sporządzone uzasadnienie, ale również rozstrzygnięcie.

Zaskarżone orzeczenie zdaniem WSD nie spełnia wymogów art. 413 kpk.

Orzeczenie powinno zawierać opis i kwalifikację prawną czynów, które zostały zarzucone obwinionemu przez Rzecznika a następnie rozstrzygnięcie sądu. Rozpoznając wniosek o ukaranie radcy prawnego T. A. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Białymstoku w wydanym orzeczeniu zawarł rozstrzygnięcie tylko przewinienia dyscyplinarnego określonego w pkt 1 złożonego przez Rzecznika wniosku o ukaranie, pomijając milczeniem pkt 2 i 3.

Wydając orzeczenie uznające obwinionego winnym zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 wniosku o ukaranie OSD nie dokonał jego kwalifikacji prawnej.

W wydanym orzeczeniu OSD powinien odnieść się do każdego zarzucanego obwinionemu przewinieniu dyscyplinarnemu i w przypadku uznania winnym obwinionego tylko jednego zarzucanego mu przewinienia, uniewinnić od pozostałych przewinień.

Brak rozstrzygnięcia pozostałych zarzutów postawionych obwinionemu przez Rzecznika doprowadziło do uznania przez obwinionego, że został przez sąd w tym zakresie uniewinniony.

Podniesiony w odwołaniu przez obwinionego zarzut naruszenia przez sąd art. 410 kpk w związku z art. 4 kpk poprzez oparcie ustaleń faktycznych na dowodach nie ujawnionych na rozprawie głównej oraz pominięcie w zakresie tych ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności i dowodów, które przemawiały na jego korzyść Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za uzasadniony. Art. 410 kpk nie nakłada na Sąd orzekający bezwzględnego obowiązku przywoływania w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich bez wyjątku dowodów.

Po przeprowadzeniu dowodów Sąd dokonuje ich oceny zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i ma prawo oprzeć się na jednych dowodach a pominać inne.

Wydając orzeczenie, OSD zgodnie z zasadą art. 410 kpk powinien oprzeć się na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej czego w wydanym orzeczeniu nie uczynił.

Wydany wyrok przez sąd I instancji został oparty na dowodach, które nie zostały ujawnione na rozprawie głównej gdyż brak o nich zapisu w protokole z rozprawy. Zatem sporządzone uzasadnienie orzeczenia nie zawiera wnikliwej i wyczerpującej analizy zebranego materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 437 § 2 kpk sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Mając powyższe na względzie Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

O konieczności wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym przesądziło nie rozpoznanie przez sąd i instancji w całości postawionych przez Rzecznika obwinionemu zarzutów oraz rażące naruszenie przepisów art. 410 kpk i art. 424 § 1 i 2 kpk.

Ponownie rozpoznając sprawę sąd i instancji winien na nowo przeprowadzić przewód w całości, w sposób rzetelny i pełny ustosunkować się do każdego z zarzutów przedstawionych obwinionemu z przytoczeniem kwalifikacji prawnej oraz dokonać oceny dowodów na podstawie ich ujawnienia podczas rozprawy głównej i w uzasadnieniu wskazać na jakich dowodach oparł rozstrzygnięcie.

O wysokości kosztów postępowania, Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015. W związku z orzeczeniem kasatoryjnym, sąd I instancji orzeknie o kosztach postępowania dyscyplinarnego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym